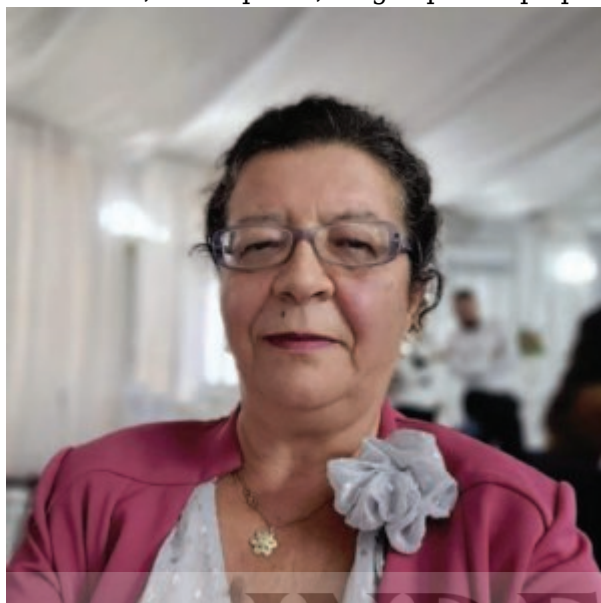

Maria Giurgiu - autoare de proză și poezie, născută la 01 noiembrie 1960, în comuna Uda, județul Argeș. A terminat liceul teoretic cu predare în limba germană la Pitesti iar după absolvirea liceului a urmat cursuri cu profil industrial la Câmpina și apoi la Târgoviște. Literatura, încă din anii de școală a fost o pasiune, cu precădere proza. Membră în Liga Scriitorilor Români, filiala Argeș din anul 2015, a început să publice creațiile sale în proză în 2013 pe site-urile literare din rețeaua Ning: Grai Românesc, Cronopedia, Negru pe Alb pe perioada sederii sale de peste 15 ani în Italia de Nord.

Din creațiile sale reliefăm: Povești despre un teritoriu marginalizat (debut editorial - 2015); Ingrid (august 2015 premiat la Festivalul Național de Creație 2016, Vrancea literară cu Premiul Diuliu Zamfirescu); Un vis cu parfum de amurg (2017 - premiat la Concursul Internațional - Premio Corona 2017); Copilărie între real și fantastic (2017); Bastarzii (2019); Valea umbrelor (povestiri fantastice - 2023). A Participat la concursuri internaționale în Italia și în țară, unde a primit premii și mențiuni.

De menționat doar câteva din aceste concursuri:

Premio Letterario Internazionale Corona - ediția 2016, 2017 Antologia Zătreni file de legendă - 2020, și 2021, Concursul Romeo și Julieta -de la Mizil ediția 2018, Concursul realizat de revista italiană Orizzonti ediția 2019, 2020 unde s-a calificat la finaliști în concursul, a 18-a ediții a Concursului „Tra un fliore colto e l'altro donato”; ediția a II-a concursului Zătreni - file de legendă 2020, 2021. Apare în Antologii ale Ligii Scriitorilor între anii 2016 - 2021. Publică versuri și proză scurtă în diverse reviste: ale LSR și în Revista internațională de cultură Cervantes, revista Destine, Cafeneaua Literară Convorbiri Literare, Itaca și altele. Ca proiecte de viitor are pregătit spre publicare un nou volum de proză și unul de poezie.

VISELE LUI FALCO

E trecut de miezul nopții și mâine trebuie să ajung devreme la aeroport, fiindcă am o cursă către București, dimineața. Somnul rătăcește pe cărări de stele, năuc și a uitat cu totul de subsemnata. Ce pot să fac, dacă nu reușesc să închid ochii? Deschid laptopul și încep să explorez lumea virtuală. Pe cale îmi încrucșez pașii cu alte creaturi crepusculare, păsările de noapte ale webului, cum obișnuiesc eu să îi numesc. Mi-i imaginez pe unii ca niște bufnițe solitare, obișnuite să scruteze printre ramurile webului nocurn, cu ochi făcuți să măsoare adâncimile întunecate, un fel de detectivi iscoditori, hămesiți de secretele altora și de adrenalină. Alții, ca prădători cu pași vătuiți ce detectează urmele prăzilor predestinate, cu nasuri fine, vexate iar alții, care sunt cei mai numeroși în viziunea mea, somnambului, curioșii dornici să încerce marea cu degetul, niște peștișorii în căutare de hrană, și senzații tari și inedit, predestinați din naștere să muște momeala cu ușurință. Aceștia în mod inexorabil sfârșesc drept hrană prădătorilor de tot felul, care le seacă creditele

bancare amețindu-i cu miraje imposibil de înfăptuit. De pe o rețea de socializare pentru single mi se întâmplă să-mi încrucșez pașii virtuali cu diferite specii de prădători. Profitând și eu de influxurile și energiile astrului nocturn care într-o oarecare măsură îmi ascute până la rafinament acuitatea instinctului de vietate crepusculară, mă arunc nesăbuit, în duel. Terenul lumii ce se ascunde în umbre și ambiguitate e înșelător pentru că nimeni și nimic nu e ceea ce pare. O fac dintr-o curiozitate nestăvilită de a sonda în profunzime mentalitățile și psihologia visătorilor incurabili ce caută cu lumânarea noi belele în care să se implice, a prădătorilor și păsărilor nocturne din spatele măștilor lor carnavalești ce bântuiesc această lume virtuală a tuturor posibilităților, un fel de Americă virtuală în care fiecare nou venit visează că a nimerit pe tărâmul făgăduinței, sperând să descopere aurul viselor sale. Sunt născută în zodia scorpionului. Inexorabil influxurile marțiene și cele plutoniene deopotrivă, mă împing în căutare de cai verzi, exaltând în mine impulsuri de războinic și explorator al tenebrei și o irezistibilă atracție spre a scormoni în mlaștinile obscure, ale netimpului, după o realitate ascunsă ființelor umane.

Eu nu sunt dispusă să accept drept realitate, doar lucrurile ce le percep cu ochii mei miopi pe deasupra, obișnuiți să vadă la lumina soarelui pământean cu ajutorul dioptriilor. Țin morțiș să-mi antrenez ochiul interior să se deschidă și am impresia că uneori chiar reușesc să pătrund cu privirile dincolo de cortina timpului. Mi se pare că pipăi efectiv cu ochiul ăsta magic și atoatevăzător ceea ce nu pot vedea alții ceea ce mă stimulează grozav să mă avânt în valurile unui ocean fără margini, unde timpul nu mai are nici o putere să mă limiteze. De acum nu mă mai deranjează întârzierea somnului. Mă simt precum peștele în apă. (fragment din volumul Valea umbrelor - 2023)

Păsările lumii

- Am imortalizat viața noastră
pe-o gamă de culori
pentru tine,
pasărea mea de lumină!
am semănat noi visătorii
ogorul cu semințe amestecate
și s-a deschis cutia Pandorei
împânzindu-ne viitorul!
am zidit cântecul șoptit de inima
arzătoare
pe valurile sferelor de argint!
- odată, pe mormântul unui crâng
sub clar de lună
au căzut aripi de vânt
și s-au ascuns în mărgăritare.
ai venit alături
și mi-ai spus:
- să plantăm semințele
tuturor copacilor luptători!
pe câmpul de bătălie
al poveștilor glorioase
să sădim dorințele
copiilor din vecini!
din ele au răsărit,
pace și pâine!
- am chemat copiii,
la rădăcina pădurii

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

și-au crescut rădăcinile-n cer.
când a răsărit primăvara,
crângul vieții s-a umplut de
minuni!
murmură simfonia luminii.
bat clopotele în surdină
din adâncul veacului viitor
printre ramuri albastre de codru
își iau avânt către inima stelelor,
păsările luminii.

Tainica chemare

Mă cheamă din adâncul meu
noapte, de noapte în vis,
Celălalt Eu.
Un pândar iubitor și neînduplecat
ești pentru sufletul meu,
- Doamne!
Fugărit sunt și încercat
de propriile rătăciri!
Gândurile nebune și tulburi
ca o momeală fatală mă țintuiesc,
în vâlul lor lipicios, otrăvit...
- Pândar cu ochi atoatevăzător
ecoul glasului tău muștrător,
coboară printre obosele gânduri
și-mi tulbură cerul!
Lupte cu monștrii
umflă dincolo de margini
tăcutele ape adânci.
Printre ruinele unei vieți
vin din urmă
neconținut, pașii nevăzuți!
șoapta Ta a devenit
călăuză în noaptea din mine.
- Unde cauți
ascunziș și popas,
în goana -ți bezmetică, din fața
nevoilor?
-Mă mustri!
vezi fundul prăpastiei
și totuși, nu te oprești
ca și cum...
Ți-e frică să trăiești, dincolo de
hotarul
legilor, umbrelor parazite.
Prea îndelung, eziți să te afunzi
în oceanul darurilor ție hărăzite!
Oh, pribeagule, oropsit de
propriile obiceiuri

prin hățişul banalului existențial!

- Mă cheamă din adâncul meu
noapte, de noapte în vis
Celălalt Eu!

- Hai... răspunde
fără temeri, chemării!

Măsoară imensitatea culorilor
și deschide porțile cerului,
să curgă cântecul vieții
ce lânțezește în tine!

Doina Bârcă

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*